

— Въ клисуритѣ при Русионѣ българскиятъ кралъ ни лебне съ безброй войски! Връщайте се назадъ!

Тръпка побегна по цѣлата латинска войска. Раздадоха се изплашени викове, конетѣ струпаха главитѣ си накупъ, раздразнени отъ внезапната тревога. Кононъ дьо Бетонъ и Ансо дьо Кайо отправиха отчаянъ взоръ къмъ Аври. Всекога ли тия умразни варвари щѣха да се изпрѣчватъ на пътя имъ? Не имъ ли стигна поражението при Филипополь?

Аври дигна ржка, посочи къмъ югъ.

— Ще отбиемъ пътя си покрай брѣга... Макаръ, че презъ Траянополъ, Русионъ и Цурулъ щѣхме да стигнемъ много по-скоро въ помощъ на нашитѣ, все пакъ трѣбва да пестимъ и малкото сила съ които разполагаме. По пътя си ще прибираме гарнизонитѣ въ крайбрѣжитѣ кастели за да не станатъ жертва на Борила...

Войскитѣ се разгърнаха, размѣвиха положението си, поеха пътя обратно, отбиха се по посока на морето. Ала по пътя си, къмъ Силиври, Аври видѣ голѣмата латинска войска, която бѣ излѣзла да го пресрещне и пази отъ неочаквани нападения. Тогава той събра гарнизонитѣ на Силиври, Аркадиополъ, Родосто и Цурулъ, реши да свърши веднѣжъ за винаги съ българитѣ и после да се разправи съ Ласкарисъ.

И потегли обратно за Русионъ.

Но напраздно латинитѣ дириха нѣколко дни своя противникъ. Отъ българитѣ нѣмаше нито следа. Нито въ клисуритѣ на Русионъ, нито въ тия на околнитѣ планини

Тъкмо когато Борилъ смѣташе, че най-сетне е наближилъ часа на разплатата съ латинитѣ, тъй дълго подготвянъ, тъй дълго очакванъ, внезапно беда го бѣ принудила бързо да подбере войскитѣ си обратно къмъ България.

Въ Бдинъ трима кумански главатарни, начело съ великия боляръ Коца, бѣха вдигнали бунтъ.

Напраздно обсаждаха двадесетъ дни Бориловитѣ опълчения мощната Бдинска крепостъ. Цѣлото околно население, събрано съ храни и оржжне въ недостъпния